

Najprije prenosim nekoliko šturih vijesti iz kojih su vidljivi neki čimbenici koje je Vlada definirala kao ciljeve:

“Na 120 stranica predpristupnog ekonomskog programa (PEP), usvojenog u utorak, Vlada je navela ciljeve ekonomske politike do 2007. te mjere koje se moraju provesti kako bi se Hrvatska pripremila za članstvo u Europskoj uniji.

Ministar financija Ivan Šuker naglasio je da je PEP prvi ekonomski dokument ove vlade kojeg će ocjenjivati Europska komisija te da on predstavlja sublimaciju svih ekonomskih odluka koje je Vlada donijela u ovih godinu dana.

PEP je obvezujući dokument na temelju kojeg će Europska komisija ocjenjivati provođenje reformi. Gospodarski rast bi se prema navedenim projekcijama, nakon laganog usporavanja u ovoj godini, trebao ubuduće kretati između 4 i 5 posto godišnje, dok bi stopa nezaposlenosti s ovogodišnjih 14,9 posto u 2007. trebala pasti na 12,1 posto.

Jedan od glavnih ciljeva fiskalne politike je smanjenje intervencija države u sektoru poduzeća. Očekuje se smanjenje subvencija poduzećima s današnjih 3,4 posto BDP-a na 2,2 posto u 2007. godini.

Premijer Ivo Sanader ocijenio je da je program ambiciozan, ali da ga je moguće ostvariti u iduće tri godine, do kada Hrvatska želi okončati pregovore o članstvu u Europskoj uniji. Premijer je naglasio da su prilikom izrade PEP-a konzultirani socijalni partneri.”

Studenti ekonomije na prvim satovima studija uče definicije među kojima su i takve kao npr. potencijalni društveni bruto proizvod odnosno stvarni (ostvarivi) društveni bruto proizvod. Zatim uče lekcije koje razgraničavaju domaći društveni proizvod od raspoloživog društvenog proizvoda. Pitanje faktorskih dohodaka te njihova tržišta bitan su čimbenik sustava i politike koja u okviru datog sustava «manipulira» instrumentima ekonomske politike. Danas nije moguće govoriti o ekonomiji ako se promatra ista u vremenu odnosno stupanj njezine «autonomnosti» u odnosu na okružje. Zato već na dodiplomskim studijima studenti se susreću sa pojmom globalna ekonomija. Za hrvatske je studente ekonomije već davno valjalo uvesti predmete kao što su ekonomski sustav i politika Europske unije. To ćemo, po običaju, učiniti kada nam netko to izravno ili neizravno naloži.

U svim našim predviđanjima bliža budućnost je ocjenjena sa skromnijim ciljevima; kako se udaljavamo od sadašnjosti apetiti nam rastu (vremenski horizont) i ciljevi se eksponencijalno povećavaju. To na ovim prostorima nije ništa novo. Tako je to od kad se bavim ovom disciplinom, a vjerujem da je tako bilo i prije.

U kojoj je mjeri analitički pristup primjenjen u Programu neću ocjenjivati a niti to mogu jer ga još nisam dobio na uvid. Mnogi moji kolege također još nisu dobili Program što znači da nas nitko nije konzultirao. Možda odista kolege s kojima se susrećem neznaju o ekonomiji ništa kao i autor ovih redaka. Problem je samo u tome što se, na žalost, stvari odvijaju na način kako smo mi to predvidjeli a što čitaoc može provjeriti u časopisu Ekonomija/Economics.

Vratimo se priči. Ukoliko se odista radi o ekonomskom programu tada je nužno identificirati

Vlada prihvatila predpristupni ekonomski program

Autor Guste Santini

Subota, 04 Prosinac 2004 20:05

šanse i ograničenja. Do sada približavanje Europskoj uniji je za hrvatsko gospodarstvo uvijek značilo rast ograničenja. Jasno da nam za to nitko nije kriv. Tako npr. nitko nas nije silio da se ponašamo kako se ponašamo; susjedna Slovenija je svojom vrlo učinkovitom ekonomskom politikom bitno unaprijedila svoje gospodarstvo i tako postala subjektom Europske unije što mi ustrajno ignoriramo.

Hrvatski će slučaj biti neuporedivo složeniji od Slovenskog, ne samo zbog visokog vanjskog duga već zbog ovisnosti o «filozofiji» zaduživanja kao bitnom čimbeniku opstanka postojećeg društvenog sustava. Ukoliko će se odista, u dužem roku, zaustaviti rast inozemnog duga i ukoliko se neće rasprodavati «obiteljsko srebro» - na postojećoj ekonomskoj filozofiji – održanje status quo-a mi se čini gotovo nemogućim zadatkom.

Kako je Program obvezujući materijal to može značiti nove probleme i nova ograničenja. Osim toga najmanje što moramo naći u Programu su ekonomski učinci koje nužno izaziva proces konvergencije.

Zaključno ističem da su na vidiku mnogi problemi. Jedan je upravo prisutan i zove se kontrola MMF-a.